

Marti Martorell

Un long dimanche de fiançailles (Largo domingo de noviazgo)

La darrera pel·lícula del director francès Jean-Pierre Jeunet pateix d'una indefinició connatural al punt de partida: és la versió cinematogràfica d'una novel·la molt famosa a França, de títol homònim i deguda a Sébastien Japrisot, que esdevé alhora cita i homenatge d'altres pel·lícules, tantes que arriba un moment que es produeix una sensació de *pastitx* no gaire ben lligat.

La història parla de l'odissea que emprèn Mathilde (Audrey Tautou), en haver acabat la Primera Guerra Mundial, per saber realment què li ha passat al seu enamorat Manech, presumptament mort després de passar per un consell de guerra sumaríssim i que el condemnava a ell i quatre soldats més a la pena màxima, que es compliria deixant-los en terra de ningú enmig de les trinxeres franceses i alemanyes. Doncs bé, les escenes que transcorren en aquestes sapes remetent irremissiblement a la primera pel·lícula antibel·licista de Stanley Kubrick, *Paths of Glory (Senderos de gloria, 1957)*, i la recerca del promès que fa posteriorment Mathilde té molt a veure amb *La vie et rien d'autre (La vida y nada más, 1989)*, de Bertrand Tavernier. Encara s'hi ha d'afegir la inspiració gràfica dels còmics de Jacques Tardi, un dels autors europeus per excel·lència sobre la vida quotidiana durant la guerra. En contraposició a les

escenes crues de la guerra, hi ha la vida idíl·lica en una granja de la Bretanya, en què no hi falta un carter que rememora, amb poc encert, però, la figura entranyable que va crear Jacques Tati al curt *L'école des facteurs (Escuela de carteros, 1947)* i, posteriorment, *Jour de fête (Dia de festa, 1949)*. En altres moments, no queda clar si Jeunet es fa un autohomenatge o si simplement repeteix el mateix esquema d'*Amélie*, com si no hagués sabut trobar el to adequat que requereix la història que té entre les mans.

Un altre punt no resolt és el de la trama per trobar els possibles supervivents, perquè quan s'ha de recórrer a la veu en *off* per dir frases de l'estil "si duia les botes alemanyes, no era ell" o "ella no sabia que el mort no duia les botes alemanyes i, per tant, estava equivocada", és que el guió no està gaire treballat, fet que tampoc ha de sorprendre en un director que tracta molt millor la part més visual que la narrativa, com ja va demostrar *Delicatessen (1991)* o en l'aventura nord-americana *Alien: Resurrection (1997)*.

Menció a part mereix la música, obra d'Angelo Badalamenti, músic habitual en la filmografia de David Lynch, i que en aquesta pel·lícula ens ofereix tot un desplegament virtuós, dit amb tot el sentit positiu, que val la pena tenir present.

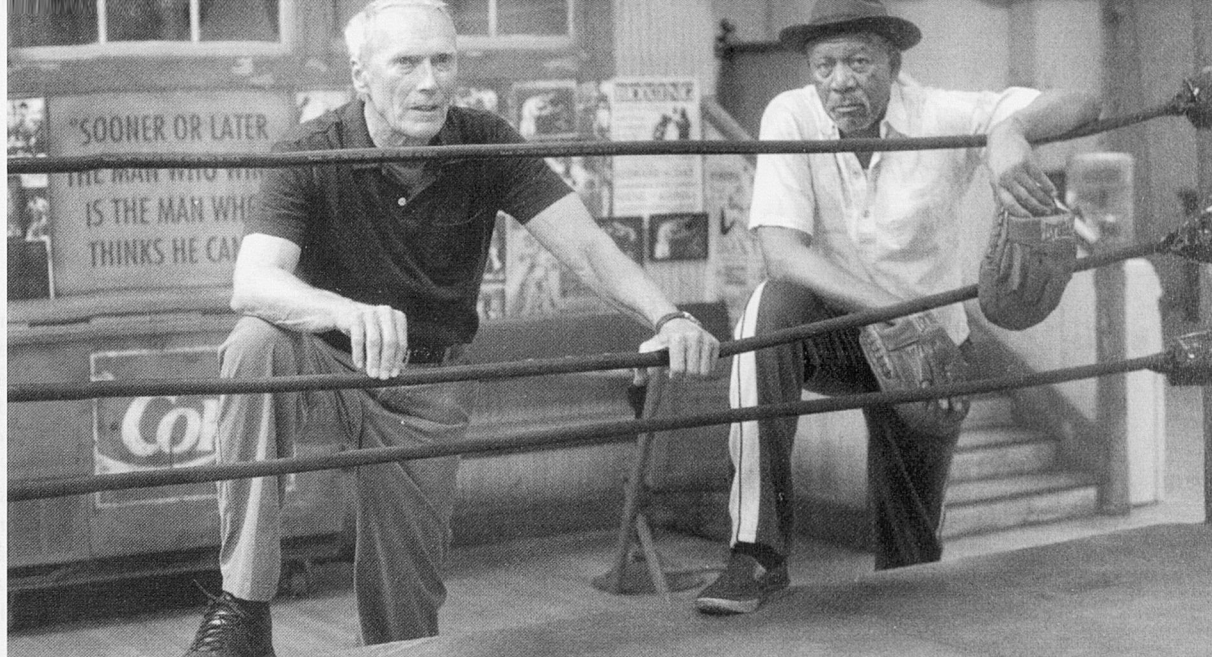
Dit d'una altra manera: recomanable, sempre que un sàpiga quin tipus de pel·lícula és *Un long dimanche de fiançailles* i no esperi una reedició d'A-

mélie o *Paths of Glory*, malgrat les referències que hi són presents.

Million Dollar Baby

A diferents converses que hem tingut Josep Carles Romaguera; Carles Sampol, col·laboradors habituals d'aquesta revista, i jo, hem arribat a la conclusió que si cal repassar bé la filmografia d'un director encara en actiu és la de Clint Eastwood, perquè en a penes tretze anys ens ha regalat un seguit de pel·lícules que mereixen tota l'atenció de qualsevol persona interessada en el cinema. Són obres com *Unforgiven (Sense perdó)*; *A Perfect World (Un mundo perfecto)*; *The Bridges of Madison County (Els ponts de Madison)*; *Midnight in the Garden of Good and Evil (Medianoche en el jardín del bien y del mal)* i *Mystic River*, això sense deixar de banda pel·lícules anteriors com *Honkytonk Man (El aventurero de medianoche)*; *Pale Rider (El genet pàlid)*; *Bird* o *White Hunter Black Heart (Caçador blanc, cor negre)*. Una mostra, doncs, d'una filmografia molt estimable que es mereix un estudi fet amb profunditat.

Però bé, he de parlar de *Million Dollar Baby* i la veritat és que fer-ne una crítica ràpida és molt fàcil: gran pel·lícula i no dic obra mestra perquè no vull renunciar al fet d'esperar encara una pel·lícula d'aquest director que immediata-

ment mereixi aquest apel·latiu si continua la línia que ha tingut fins avui dia.

El que es presenta com una història de boxa i, per tant, de superació de dificultats fins arribar al lloc més elevat possible, ben aviat capgirarà el sentit i es transforma en una història d'amor entre el vell entrenador Frankie Dunn (magnífica Clint Eastwood, amb un doblatge pèssim de Constantino Romero), que no es parla amb sa filla, i d'una jove aprenent de boxadora (també una esplèndida Hilary Swank) que té una família quasi inexistent i que, per necessitat, estableixen un vincle de pare i filla més fort que els que han tingut amb les seves respectives famílies reals.

Desgraciadament, aquesta relació s'estroneja ben aviat i l'entrenador es veurà obligat a passar per una prova moral que el fa dubtar de tot respecte dels seus sentiments filials i religiosos. I, enmig, gairebé com el personatge grec del cor que desglossa la història, hi ha un Morgan Freeman que sap més que el que conta i, per això mateix, l'espectador no arriba a saber mai quins són els sentiments de culpa que arrossega

fa molts de temps Frankie, tot i que s'insinua que estan relacionats amb el grup terrorista IRA, però això és solament una suposició.

Si l'adjectiu excessiu no tingués una connotació pejorativa, m'agradaria usar-la en aquest cas per recomanar-la de totes totes, després d'haver sortit de la sala completament entusiasmat.

***Finding Neverland* (Descubriendo Nunca Jamás)**

Ara fa tres anys que un director gairebé novell, l'alemany Marc Forster, presentava una pel·lícula escruixidora, *Monster's Ball*, sobre el procés dolorós de redempció que viuen dues persones que comparteixen més del que es pensen en un principi. I fa un any, Tim Burton reivindicava amb *Big Fish* la necessitat de la imaginació per abstrure's de la realitat, una existència que moltes de vegades esdevé, com a mínim, anodina. Amb *Finding Neverland*, Forster agafa el testimoni del director d'*Edward Scis-*

orhands i, amb l'actor *burtonià* per excel·lència, Johnny Depp, com a protagonista, dirigeix una pel·lícula biogràfica particular i molt interessant sobre les vivències que varen dur James Matthew Barrie a escriure l'obra teatral *Peter Pan*, que ell mateix convertiria en novel·la anys més tard.

Afortunadament, el camí que transita la pel·lícula defuig el simple realisme pur i dur per recrear aquests anys i esdeveniments, època en què va establir coneixença amb una família vinguda a menys, els fills de la qual varen ser els inspiradors de l'obra sobre l'infant que no vol créixer. La pel·lícula barreja de manera ben versemblant realitat i ficció i estableix així un pont entre la realitat immediata que va viure James Barrie i l'obra que el va fer més famós.

Hi destaquen les actuacions de Johnny Depp; Radha Mitchell, que interpreta la dona de l'escriptor, i un molt creïble Dustin Hoffman com l'amic i productor de l'obra Charles Frohman. Per contra, Kate Winslet peca d'un excés d'histriònicisme per fer el paper de la mare dels infants que inspiraren James Barrie. ■

